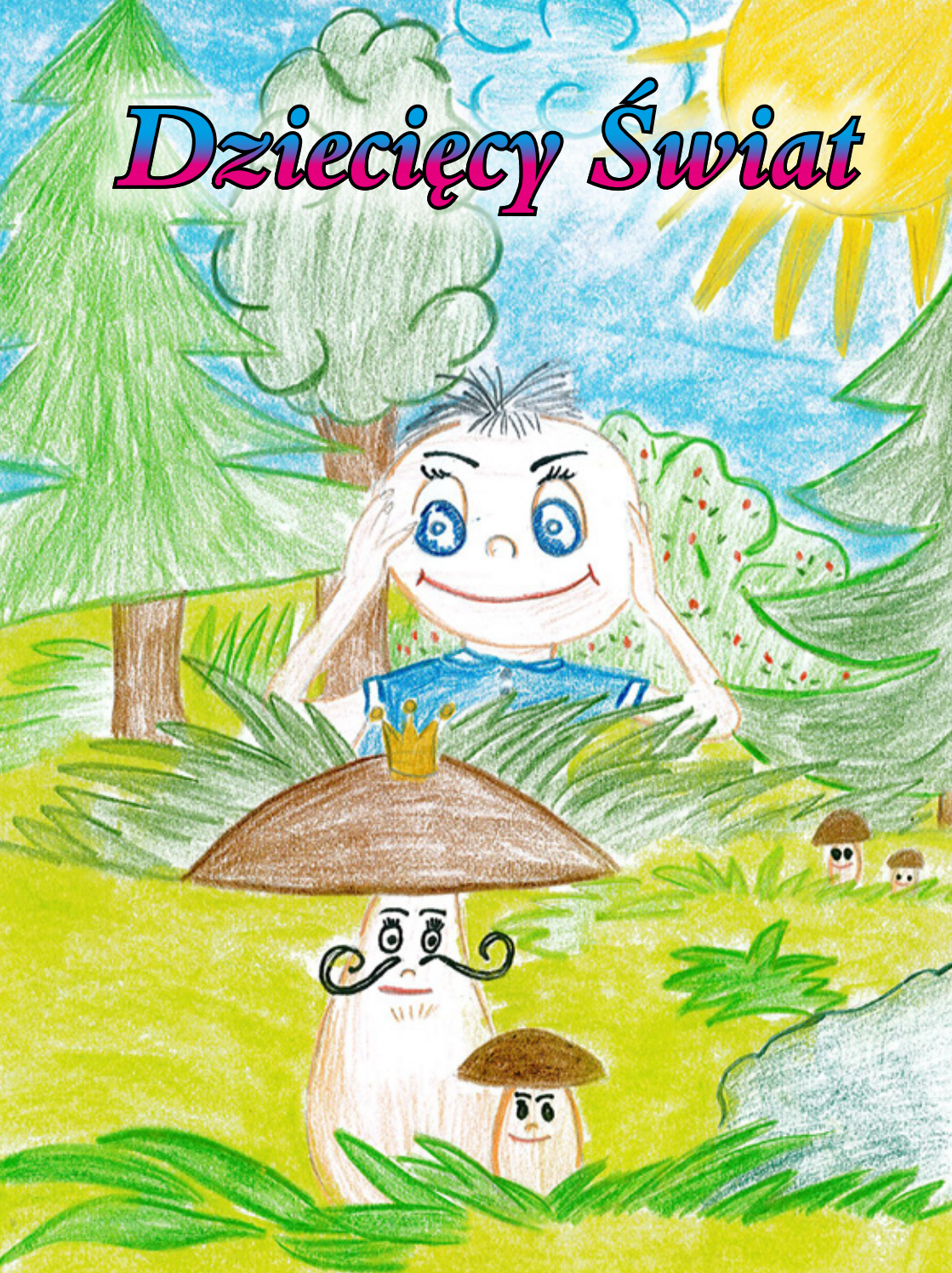

Dziecięcy Świat

Monika Durlej

GMINA ŁAGÓW

Moje pisanie...

Całe to moje pisanie jest po prostu zachwytem nad światem. Wiersze, które tworzę byłyby pewnie zakurzonym reliktem zalegającym szufladę, gdyby nie wspaniali ludzie. Przede wszystkim Stanisław Góra - niezwykle barwna postać - człowiek, który zmusił mnie, abym w końcu wyszła z ukrycia; jego niestety już nieżyjący brat Kazimierz Góra - wielki orędownik mojego pisania; Zdzisław Zwołański - pomysłodawca promocji mojej twórczości; córka Zuzanna - ilustratorka wierszy i wreszcie Pani Izabela Garbacka-Łach, która wywalczyła fundusze na „Ploteczki”. Nie byłoby wierszy gdyby nie moja wspaniała rodzina, przyjaciółki, uczniowie, bo to oni są siłą sprawczą, ale także gdyby nie pomoc Rady Sołeckiej przy Urzędzie Gminy w Łagowie.

Monika Durlej

WYDAWCA

Gmina Łagów
ul. Iwańska 11, 26-025 Łagów

SKŁAD I DRUK

ART-SERWIS, Artur Pedryc
tel. 513-01-04-04, artserwis@interia.eu

Anna Durlej

Ploteczki

Łagów 2015 r

Przyjaźń prawdziwa

Stał na polu strach smutny szalenie
Strach ten jedno miał tylko marzenie
Znaleźć kogoś, choćby małą istotę
Co polubi jego starą kapotę.

Krzyczał głośno:

-Gdy plucha doskwiera

Dom wynajmę. Wygodny, od teraz!

Dom na upał. Na pluchy jesienne.

Dom bezpłatny. Wygodny niezmiennie.

Więc się wróbel tylko trochę boczył
A gdy przemarzył do stracha podskoczył
I w kieszonce –tej co zdobi ubranie
W mig wymościł sobie posłanie.

Strach go tuli w jesienne noce
Gdy wiatr hula i w drzewach łomoce
Za to wróbel mu ćwierka przygody
- Dawno, dawno kiedy byłem młody....

I tak żyją w jednej kapocie
I w upale i w jesiennej słońcie
Dni mijają i rok im upływa
A tu rodzi się przyjaźń
Prawdziwa.

Lubię deszcz

A ja lubię deszcz!
Czy ty o tym wiesz?
Lubię, gdy mi pod butami
Chłupie wody moc. Rękami
Łapię rozwydrzone krople
Albo mażę je na oknie.

Bardzo lubię deszcz!
Chyba już to wiesz?!
Chwytam w locie brylanciki
Czasem staram się je liczyć
Albo strącam je z łoskotem
Łapię w wiadro, by mieć potem.

Widzisz lubię deszcz.
- I ja ,i ja też!
Więc ruszajmy na podwórze
Wnet rozprysną tam kałuże.
Z srebrnych kropel płynie rzeka
W rzece łódka z kory czeka
Wyruszamy z nurtem.
Szkoda.....
Ładna robi się pogoda.
Przestał padać deszcz...
Lubię słońce, wiesz?
- Ja je lubię też.

Dziecięcy świat

Zamoczyłem nogi
W kałuży
Przeskoczyłem przez kamień
Ten duży
Zjadłem kaszę
Wypiłem kakao
Czy to mało?
Nie ,to niemało!
Jeszcze wytrę psiakowi brudne łapy
I potargam łeb strasznie kudłaty
Ślimakowi podsunę źdźbło trawy
To poważne niezwykle są sprawy.

Świat mi ciągle podsuwa problemy...
-Skąd się wzięły dżdżownice, tam w ziemi?
-Czemu kisiel jest słodki?
-Sól miłka?
To pytania dziecięce. Nie bajka.

Lecz nie będę się martwić.
Nic z tego!
Czasu szkoda.
Zaczekaj kolego!
Spróbujemy policzyć łaty kota...
A to trudna niezmiernie robota.

Słoneczne przebudzenie

Słońce ma to do siebie
Że zamiast grzecznie siedzieć
Na niebie
Gdy tylko oczy przetrze piąstkami
Zaraz zaczyna figlować
Z nami.

Z szelmowską miną ręce zaciera
- Rozpoczynamy budzenie.
Teraz.
I z takim krzykiem
Zsyła promienie
Na senną jeszcze. Uśpioną ziemię.

Najpierw wśród ptaków
Harce urządza
Uśpione kwiaty rączkami trąca
Budzi biedronki
Zaspane jeszcze
I świat obdarza promieni
Deszczem.

Wciska się zgrabnie
W dziupli otchłanie
I zaraz płąsa gdzieś
... na polanie.
Jest niestrudzone. Kąpie się w stawie
I budzi mrówki uśpione w trawie.
Nagle zagłada
Za firan tiule
Woła:
- Obudzę ja ciebie czule.
I biega , skacze po mojej twarzy
O śnie już tylko mogę pomarzyć.

- Witaj słoneczko- wołam do nieba.
Takiego budzika mi dzisiaj trzeba.
I już ci macham.
Jestem gotowa
Rozpoczynamy dzionek
Od nowa.

Słoneczny malarz

Widzisz kropki na biedronce?
 Dziś je malowało słońce
 Złoty pędzel. Farb tysiące
 I już jaskry są na łące...
 Potem maków rój wśród zboża
 Delikatna, wiotka brzoza
 Błękit rzeki, biel obłoczka
 Ciemna plama?
 To już nocka?
 Więc się malarz do snu zbiera.
 Senne oczka swe przeciera...
 -Usnę szybko. Nie mam siły
 Już i farby się skończyły.
 - Hola, hola mój brudasku
 Nosek zdobi zieleń lasku
 Na policzku ślad czereśni
 Hej, syneczku tak się nie śpi.
 Z białej chmurki piany miska
 I już woda wokół pryska
 Woda w stu odcieniach lata
 Kolor się z kolorem splata
 Miesza się odcieni tuzin
 I te z rączek i te z buzi
 I te co zdoły brodę.
 -Mamy kolorową wodę.
 Do konewki ja przeleję
 Niebo ciemne w mig podleję
 I rozkwitną gwiazd tysiące.
 Uśniesz na niebiańskiej łące.

Deszczowe lato

Przyszło lato
Ponoć nocą
Ponoć w bardzo złym humorze
Zamiast słońca
Zostawiło
Zimny deszcz
I mgły
Na dworze.

- Ja chcę słońca!
Krzyczę za nim
Krzyczę, wołam, nawet proszę.
Ono do mnie
-Będzie lato.
Takie moje
Są trzy
Grosze.

Miałam gniewać się
I dąsać
Dąsać aż po dni jesienne
Ale nagle
Zrozumiałam
Że z tym deszczem
Jest przyjemnie.

Więc się wcale już nie złościę
Nie kapryszę
Nie kapryszę i nie gniewam
Przecież deszczu
Wyczekują
Kwiaty, zboża
Oraz
Drzewa.

Dzień się znowu kąpie w deszczu
Płyną krople , patrz po oknie
Świat upaja się dziś latem
Choć kolejny raz już moknie...

Ojej, wstaje!

Świtem...
Gdy dzień leniwie jeszcze drzemie
Przytulam głowę do poduszki
I mam
Marzenie...
O, gdyby budzik tak wyprawić
W głąb puszczy dzikiej niesłuchanie
Nie słyszeć jego terkotania...
Ojej, chcę bardzo
Niech się stanie.

A jeszcze lepiej niech wszystkie
Tykacze
Znikną nareszcie z tego świata
Nie będą czasu nam odmierzać
Straszyć...
Lecą tygodnie, dni i lata.

I tylko słońce niech nas budzi
Księżyc usypia
Sennym mruganiem
Mam tylko jedno takie
Marzenie
Czy to już szosta?
Ojej!
Wstaję!

Po deszczu...

Gdy ustanie deszcz
To wiesz
Zdejmę buty
Wezmę płaszcz
Pójdę sobie
Idę.
Patrz.
W tej kałuży
Stopy zmoczę
Woda pięknie
Dziś chlupocze
Już przelewa się
Ucieka.
Zobacz
Tu powstała rzeka.
Wskoczę do niej
Już to robię
Tysiąc kropel
Mam na sobie
Zaraz skoczę
Jeszcze raz.
Już to robię
A więc, patrz!
Albo lepiej
Chlupocz ze mną
Zanim zrobi się
Dziś ciemno
Popłyniemy przez kałuże
Które
Zdobną nam podwórze
A więc, hopla
Skacz przez wodę
Wyruszamy po przygodę!
Oceany podwórkowe
Zdobędziemy!
A więc w drogę.

Jak to w niebie...

Szeptał bajki rankiem wiatr
Do snu małe gwiazdki kładł
I w kołyskach je kolebał
I układał na tle nieba.

-Zmruźcie swoje senne oczka
Już odchodzi ciepła nocka
Słońce domek swój otwiera
Więc się kładźcie spać.
Już.
Teraz.

Z miękkich chmurek są poduszki
Więc przytulcie się maluszki
I słuchajcie jak wiatr wujek
Bajkę wam dziś poświstuje...

Za górami, i za rzeką
Nie za blisko, niedaleko
W zamku co ma tysiąc wież
Mieszka kryształowy jeź.
Jeź wygląda co dzień z zamku
Czy na jakim to krużganku
Nie zobaczy małej gwiazdki...
-To zmyślane opowiadki.
-Ależ nie, słuchajcie dalej
W zamku swym
Ma wielką salę
Która mieni się od blasku...

-Znów wymyślasz nasz wujaszku.
-Wcale nie. Bywałem w sali.
Tysiąc lampek tam się pali
Jeź tam czeka na swych gości
Dla nich ciepłe łóżka gości
Bo ma serce kryształowe...
-Czy to prawda?
-Daję głowę.
-A dla kogo te łóżeczka?
-Tam niejedna śpi gwiazdeczka.
Te znad lasu i znad łąki
Te, co błyszczą jak pierścionki
I te małe . Okruszynki.
Też tam wchodzi pod pierzynki.
Przytulają się do siebie
Usypiają
Jak to w niebie...
Westchnął wiatr
-Uśpione gwiazdki.
-Lecz ja czekam opowiadki-
Zamrugało słońce. Siadaj
Dalej bajki opowiadaj.
Wiatr się zerwał, zawył brzydko
I do jeża uciekł szybko.
Ponoć śpi w poduchach białych
W tej błyszczącej, wielkiej sali.
Kiedy zbudzi się?
Nikt nie wie.
Przecież dobrze mu...
Jak w niebie.

Malarz duszek

W polnej róży
Co to rozrosła się na miedzy
Ponoć duszek maleńki
Od dawna już siedzi.

Jest tyciutki. Jak pestka.
Ma ubranko jak puszek
I nie straszy, bo przecież
Sympatyczny to duszek.

Wstaje razem ze słońkiem
Rosą oczy przeciera
Zjada jakieś ziarenko
I swój domek otwiera.

Gdy rozchylą się płatki
Zapach róży tak wabi
Że niejeden się motyl
Nad tym domkiem pojawi.

A gdy zjawią się, wtedy
Duszek pędzlem niewielkim
Wzorki stawia na skrzydłach...
Kropki, kreski, pętelki.

Stroi w plamki motyle
I ozdabia kolorem.
Choć malutki, pracuje
A odpocznie- wieczorem.

Gdy noc świat już ogarnie
Duszek domek zamyka
I wśród płatków różanych
Jak to duszek. Gdzieś znika.

Jeśli chcesz spotkać duszka
Co malarzem jest, musisz
Znaleźć różę, gdzieś na miedzy
Co zapachem kusi...

Gdy zobaczysz rój skrzydeł
Co się mienia barwami
Wiedz, że tam polny malarz
Jest ze swymi farbami

Możesz podejść cichutko
Dać mu chleba okruszek
On ci krzywdy nie zrobi
Bo to dobry jest duszek.
Lecz gdy pieg ci wyskoczy-
Co czasami się zdarza
Wiedz, że to jest zapłata
Artysty - Malarza.

Psia przyjaźń

Był raz jamnik
Figlem zwany
W swej rodzinie
Był kochany.
Doceniany za zasługi:
-że jest czarny,
-że jest długi,
-że rozważny ,
-sprytny,
-śliczny,
No, po prostu fantastyczny.
Figiel psoty stroił stale
I dokuczał niebywale
Ale wszystkie jego winy
Wybaczali
Ci z rodziny.
Wszystko było doskonale
Tylko jedno małe „ ale”.
Bowiem jamnik
Marzył skrycie
Aby swoje pieskie życie
Dzielić z innym czterolapem
Czyli
Kumplem
Jakimś psiakiem.
Aż raz znalazł gdzieś pod płotem
Bardzo biedną psią istotę
Całą w łatkach . Z grzbietem białym
- Chcę się zająć tym psim małym.

Tak pomyślał jamnik sprytny...
Był to odruch sympatyczny.
Figiel spojrział
Na rodzinę
Zrobił bardzo
Smutną minę
I poprosił
Psim językiem
-Opiekujmy się tym smykiem...
No i został
Ten smyk
Łatek
Podbił serce
Mamy, taty
Babci, dziadka
Oraz cioci
I co robi?
No i psoci.
I szaleje na podwórzu
I wciąż wzbija
Tony kurzu
Gryzie Figla
Uszy szarpie
Jamnik czasem
Nawet warknie
Ale kocha tego psinę
I wiadomo
Swą rodzinę.

Wiatr fryzjer

Jesienny wiatr szalenięć
Wierzba nad rzeką szamoce
I wiotkie jej gałązki
Zaplata w długie warkocze.
Tańczą na wietrze warkocze
Wirują listki brązowe
A wiatr szalenięć się śmieje
Wymyśla fryzury wciąż nowe.
I listki ostatnie jej zrywa
Po łące je pędzi. Szalony.
Zakręca długimi wtkami
I wiąże w końskie ogony.
Lub skręca je jak sprężynki
Albo rozplata. Ucieka.
Wymyśla nowe fryzury
A wierzba jak to kobieta
Spokojnie stoi nad rzeką
I czeka na dzieło fryzjera
-Może już przejrę się w wodzie?
-Nie wierzbo, jeszcze nie teraz.
Obmyśla fryzury wiatr figlarz
Tu koczek, tam loki, tu fale
-uczeszę cię wierzbo, uczeszę
Stój tylko. Stój proszę, wytrwale.
I fruwa, kręci się, wije
Już wieczór nad łąką zapada
-Uczesać modnie kobietę
To wcale niełatwa jest sprawa.
Lecz w końcu zmęczył się fryzjer
Zdmuchnął śnieżynek pierzynę
Przykrył gałązki wierzbowe...
-Dostałaś czapkę na zimę.
Wiosną uczeszę cię znowu
A teraz bywaj, kochana
I wierzba pod czapą zimową
Po prostu jest...rozczochna.

Piegowata noc

Na paluszkach idzie noc
Ma w koszyczku gwiazd tysiące
I przypina je na niebie
Wielkie, złote i błyszczące...
Kilka tutaj, kilka tam
Jeszcze jedną ponad domem
Płoną latarenki gwiazd
Całe niebo rozświetlone...
Zachwyty wzbudza ciepła noc
Wiatr jej nuci serenadę
A słoneczko cicho szepcze
-Ja się dzisiaj spać nie kładę.
Gwiazdki mienią się i skrzą
Nocka dumnie je dokłada
Szepcze wietrzyk : W taką noc
Spać po prostu nie wypada.
Księżyc, który zasnął nieco
Rzekł zdejmując swą szlafmycę:
- Nocko pozwól, dziś wśród gwiazd
Twą urodą się zachwycę.
Skłonił z gracją się przed nocką
Wyznał, och dyplomatycznie:
-Chociaż milion piegów masz
Ale płoną one ślicznie.
Nocka tylko uśmiech śle
I przypina gwiazd tysiące...
Te nad miasta, te nad wsie
Wielkie, złote i błyszczące...

Ploteczki

W domku
Skrytym w kwiatach
Mieszka wdzięczna wróżka
Jeśli ją poprosisz
Szepnie ci do uszka
Tysiąc małych ploteczek
Lekkich niczym mgiełka...
Słyszałam, że ważka to świetna tancerka
W środę przetańczyła bal cały, do rana.
To prawda, lecz uwierz mi moja kochana
Ze rzeczy ważniejsze dzieją się na łące...
Otóż –cztery kropki skradziono biedronce.
Mała tak płakała, że dostała czkawki
I jeszcze ci powiem, że dwie śliczne żabki
Te, co kijankami jeszcze wczoraj były
Właśnie się nad rzeką hucznie zaręczyły.
Stara żaba płacze i głośno zawodzi
„ Przecież na małżeństwo oni są za młodzi”.
Ma żaba zmartwienie. Śmieją się z niej w stawie
Ja ci zaś na uszko nową rzecz wyjawię...
Otóż konik polny, ten lekkoduch znany
W pobliżu mrowiska był kiedyś widziany
Chce sobie wynająć mieszkanie na zimę
Ciepłą poduszeczkę i miękką pierzynę.

A mrówki, wiadomo , domek mają trwałe
Na zimę dla lenia byłby doskonałe.
Całe lato skacze i pracy unika
Znamy przecież wszyscy leniuszka- konika...
...Wiem od polnej myszki, a była tu kiedyś
Że motyl bielinek co w kapuście siedzi
Marzy by się w kropki przebrać, choć w niedzielę
No cóż, marzyć wolno. Niech tam ma nadzieję
Jednak w kropki motyl, to sprawa banalna
Musi znać tę prawdę chociaż jest brutalna...
A jeszcze słyszałam...
Wróżka dalej plecie
I niosą się plotki
Po całutkim świecie...
Lecz nie musisz słuchać
Bo są to ploteczki
A wiadomo ploteczki
To zmyślone bajeczki.

Zachrypnięty śpiewak

Słońce rozchyliło błękitne zasłony
Na świat spojrzęło senny jeszcze co nieco
I szepnęło ledwo słyszalnym szeptem
- Niech skowronki do nieba z piosenką przylecą.

Zerwał się muzyk znany, uśpiony pod miedzą
Strzepnął rosę z piór szarych, garnitur poprawił
I skrzydłami tnąc jeszcze uśpione powietrze
Nagle się ponad polem cudownie pojawił.

Już rozgląda się dumnie, wszak jest wirtuozem
Już napina się struna w gardziółku muzyka
I rozlega się w niebie głos... skrzek... fe, taki
Że z jednym tylko tonem czar cały unika.

Złapał się muzyk za gardło i opadł na trawę
Skrzydłem skroń obolałą co chwilę przeciera
-Straciłem głos mój. O nieba, ześlijcie pioruny!!!
Po co żyć mi? No po co? Wszak ja już umieram

Po co zaraz umierać? Chrypka rzecz nabyta
Rzekła pszczołka maleńka ukryta wśród trawy
Zaraz miodu ci podam wyleczysz gardelko
Po co piorun? Ja miodem załatwiam te sprawy.

Zerka muzyk niepewny czy ten owad marny
Pomóc może i chrypkę uleczy jak trzeba
-Proszę bardzo uważać-zachrypiał skowronek
Bo mój głos jest bezcenny. Wszak ja muszę śpiewać!!!

- Dobrze, dobrze bez nerwów, ból gardła to pestka.
Ale widzę co sprawcą kłopotów, niestety
Pan jesteś źle ubrany, za lekko i jeszcze
Pan masz dziś przemoczone buty i skarpety.

Splonął muzyk rumieńcem niczym wonna małwa
Pokiwał smutno głową, zaskrzeczał jak żaba
-Wieczór nad rzeką z przyjaciółką spędziłem
Kaloszy zapomniałem. Fakt, to głupia sprawa.

Nim się rozmowa na dobre rozkręcić zdążyła
Wirtuoz miód wychylił i już głos rozgrzewa
I gdy usłyszał tonu swego wielkość niewymowną
Uniósł się jak natchniony wysoko nad drzewa.

Słońce, co już na mistrza nie czekał wcale
Radośnie powitało muzyka na niebie
A on rzekł: Wybacz proszę, koncert jest dla pszczołki
Jutro zaś znów zaśpiewam, jak co dzień dla ciebie.

I rozległy się trele, jakich nikt nie słyszał
Ucichły świata szmery, przestały szumieć drzewa
I tylko mała pszczołka zbierając nektar rzekła:
-Ja tu muszę pracować, a on tylko śpiewa.

Wygody ślimaka

Ślimak
Ze swym domem na grzbiecie
Jest powolny.
Jak zresztą wiecie.
Więc na drwiny pieniaczy
Narażony jest często
-Patrzcie, pełźnie pełzaczek...
-Szybki! Nie jest ci ciężko?
- Nie spiesz się, bo się spocisz...
- Nie pędź jak odrzutowiec...
...to codzienne są kpiny...
Kto do tego ma zdrowie?
Żeby w końcu uciszyć
I szyderców i kpiarzy
Ślimak rzekł wolnym głosem:
- Każdy z was może marzyć
By wygody mieć takie
Jakie ja mam na co dzień
Więc niech spojrzy do środka
Niedowiarek przechodzień
I zobaczy luksusy
W których mieszkam.
No , proszę.
Za zwiedzanie mego domu
Biorę marne dwa grosze.
A że jest on dość ciężki
Ti i pełzam...no, wiecie
Ale mając dom z sobą
Po co pędzić po świecie?
Po co gnać, szukać, węszyć
Zimą, wiosną i w lecie
Ja, to co mi potrzebne
Mam po prosu – na grzbiecie.

I uchylił pełzaczek
Domu swego podwoje:
Patrzcie! Kuchnia i okap!
Patrzcie! Tam są pokoje!
I łazienka! I salon!
Rety! On ma jak w niebie!
-Hej, ślimaku czy można
Kupić dom ten od ciebie?
Ślimak z dumą spogląda
Na zachwyty zebranych
-Taki dom- on jest tylko
Dla gatunku wybranych.
Teraz żegnam już państwa
Bo zmęczyłem się nieco
A poza tym w telewizji
Właśnie mecze „leczą”
Widzieliście, że w salonie
Mam kino domowe
Więc wam mówię do widzenia...
...no i schował głowę.
Tłum oniemiał.
Gdy po chwili mowa im wróciła
-Ale odjazd!-w takie słowa
Mrówka przemówiła.
Chociaż ciężki, lecz wygodny
I z wyposażeniem
Taki dom
No co tu mówić
To moje marzenie.
Niech tam pełza
Sunie wolno
Nasz ślimak winniczek.
Takich wygód
Jak ma szczęściarz
Wszystkim państwu życzę.

Łąkowy ludek

Noc zapłonęła nagle tysiącem latarni
Ciemny płaszcz rozświetliło milion gwiazdek złotych
I gdy żabka spojrziała nagle, hen wysoko
-Patrzcie- zawołała- To cudowny motyl!

Wszystkich oczy ku górze spojrzwały wysoko
I każdy urzeczony westchnął po cichutku
Noc lekko zapłonęła od takich zachwytów
I słodki uśmiech posłała do łąkowych ludków.

-Ukołyszę was muzyką lekką niczym mgiełka.
Więc przytulcie się szybko i zamknijcie oczka...
I się wkrótce nad stawem rozległ śpiew ulotny
Tak dla ludków łąkowych śpiewała ich nocka.

Kiedy rankiem słońeczko łąkę przywitało
Zdziwiło się co nieco bezruchem wśród trawy
I gdy żabka nareszcie rozsunała zasłony
-Wyjaśnij mi- szepnęło- te przedziwne sprawy?

Żabka uśmiech serdeczny posłała do słonka
Rosą przetarła senne jeszcze oczka:
-My tu śpimy- tak rzekła- bo słuchaliśmy wszyscy
Jak dla nas śpiewa pięknie twoja siostra. Nocka.

Rozświetliło się słońce perlistym uśmiechem
Nachyliło ku łące swą pyzată buzię
I szepnęło: Przepraszam was śpiochy łąkowe
Lecz niestety po prostu wszystkich was obudzę.

I się nagle nad światem rozległ śpiew słoneczny
I niósł się ponad polem, nad lasem i rzeczką
Zakradał się wśród drzewa i budził uśpionych
To dla ludków łąkowych śpiewało słońeczko.

Rozchyliły się zasłony w zielonych szuwarach
Tysiąc oczek spojrzowało ku niebu ciekawie
I po chwili ludkowie do pracy kroczyli
Bo słońeczko rozbudziło śpiochy skryte w trawie.

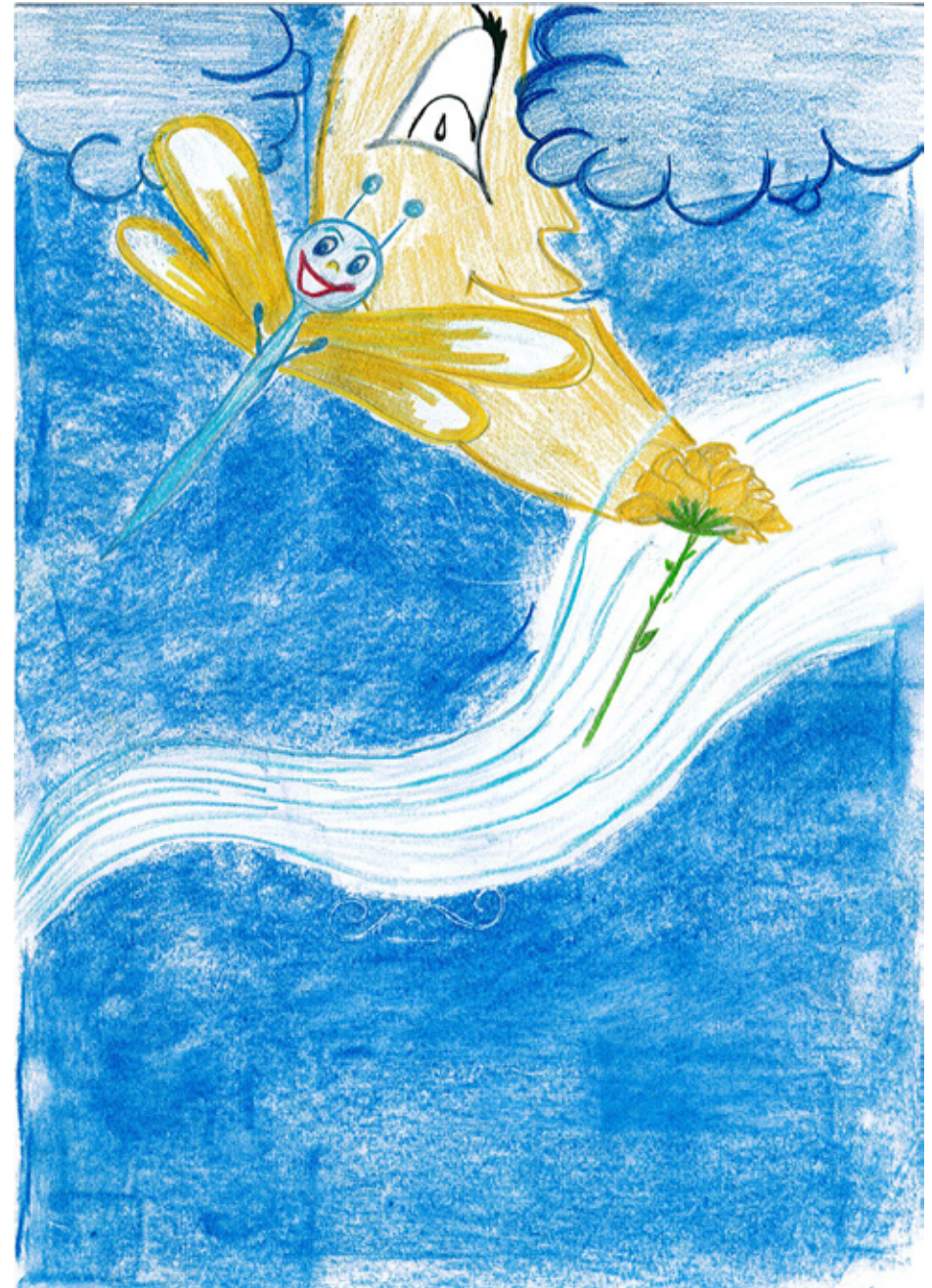
Babie lato

Babie lato z wiatrem leci
Gdzie?
Dziś zdradzę wam to dzieci...
Może lecieć tam ,do zamku
Gdzie jest król co o poranku
Rosy krople zbiera srebrne
Potem wręcza je królownie
I ubiera ją w kropelki
Bo to król jest Stroiniś Wielki
Więc chce piękną mieć królową ...
Nie, nie zmyślam. Daję słowo...

Albo leci za gór szczyty
Gdzie w błękitnych chmurach skryty
Elfów ród przebywa w kwiatach
Tam kraina jest bogata
Elfy złotym deszczem co dzień
Poją kwiaty w swym ogrodzie
Zapach kwiatów z wiatrem leci...
Ja nie kłamię, drogie dzieci...

Może lecieć pod obłoki
Tam, gdzie dwa pierzaste smoki
Na obłokach siedzą białych
Spoglądają na świat mały
Piją malinową wodę
No i psują nam pogodę
Bo gdy tupną, to deszcz leje...
Ja się wcale z was nie śmieję...

Babie lato leci, leci...
Zwiedza świat kochane dzieci.
Kiedyś zbiorę nitki złote
I polecę ...lecz to potem
Teraz marzyć będę z wami
I snuć bajki
Nad bajkami.

Sny

Bywa
Że czasem
Po kryjomu
Wychodzę
Cicho z domu.
Nikt mnie nie widzi
Nie obserwuje
A ja po świecie
Sobie wędruję
Stoję za oknem
Oglądam sny
I wiem
Na pewno
Co ci się śni...
Widziałam sen o rybce złotej
O róży, co tam rosła pod płotem
O małej żabce, co wciąż płakała
Na królewicza przecież czekała...
Lubię sny żółte
Tęczowe, w kropki
Te o księżycu, co miał łaskotki
I o wietrzyku, co był miłutki
I wszystkim dzieciom rozganiał smutki.

Lecz gdy spotykam
Sny szaro- czarne
To je zabieram
Do torby zgarniam
I chowam
Wpycham
W najdalszym kątku...
A ja znw idę
I od początku
Zaglądam w okna
Rozdaję sny
A najpiękniejszy
Dostaniesz ty.

Ważka i wiatr

Ukołysał wiatr w szuwarach
Ważkę złotoskrzydłą
Jeszcze szepnął: Czekał na mnie
Gdy już będzie widno.
I odfrunął
Jakby pędził
Na stu koniach płowych
I wyruszył, jak to wietrzyk
Po nowe przygody.
Rankiem zbudził ważkę motyl
Przeglądał się w wodzie
- Wstawaj szybko, bo już dawno
Słońce jest na wschodzie.
Chodź, zobaczysz tam na kwiatach
Sto motyli siedzi...
- Ja tu czekam, bo za chwilę
Wietrzyk mnie odwiedzi.
-Co? Ten figlarz? Nie wierz jemu
Pewnie gna po niebie
Pędzi chmury, szarpie drzewa
Nie pamięta ciebie.
Ważka smutno w dal spogląda
Lecz wiatr nie nadchodzi
Tak oszukać małą ważkę...
Przecież się nie godzi...
Siadła sobie na uboczu
Wzdycha, łzy obciera
Wietrzyk zniknął, pognał sobie
Gdzie go szukać teraz?

Cały dzień się nie pojawił
Nie dał życia znaku...
-Już ja ciebie nie chcę widzieć
Wietrzny łobuziaku.
Nagle, co to?
Co tam świszczy?
Drzewko się kołysze...
Ktoś nadchodzi...
Czy to wietrzyk/
Czy ja dobrze słyszę?
-Nie przyszedłem, bo po różę
Biegłem. Wybacz zwłokę
Lecz przyniosłem najpiękniejszą
Jak twe skrzydła złote...
Ważka różę powąchała
I coś szepnąć pragnie
Lecz wietrzyka gdzieś pognało...
Gdzie?
Może ty zgadniesz?

Porządki na niebie

Księżyc od nocy jest w złym humorze...
 Mówi, że brzydko jest na dworze
 Że czas porządki zrobić na niebie
 I że to wszystko bierze na siebie.
 Więc wielką miotłą niebo zamiata
 - Mam do sprzątnięcia kawałek świata
 Lecz ja dam radę-mruczy pod nosem
 Nie będę płakać nad swoim losem.
 Z chmury wycisnął kropel tuziny
 -Wymyję gwiazdki i w pół godziny
 Będą się lśniły niczym lusterka
 Jeszcze mnie czeka „Wozu” polerka
 Dyszel przestawię, koła wymyję.
 I słowo daję- choć ledwo żyję
 Lecz Drogę Mleczną przemyję mopem
 No i odpocznę. Nie teraz . Potem.
 Krząta się księżyc, myje, przestawia
 Zbiera, odkurza, moczy, układa...
 Gdy świtem bladym skończył sprzątanie
 Ziewnął i upadł na swe posłanie.
 Ułożył głowę na wielkiej chmurze
 Westchnął i usnął. A słońce w górze
 Śle pozdrowienia: Witaj poranku...
 I nagle krzyczy stojąc na ganku:
 -Kto poprzestawiał wszystko w niebie?
 Muszę porządki znów wziąć na siebie
 Mam do sprzątnięcia kawałek świata...
 I wielką miotłą niebo zamiata...

Czysta abstrakcja

Mozesz mi wierzyć
Jeśli chcesz
Za oknem pada
Niezwyczajny deszcz...
Barw cała gama
Leci na drzewa
Ptaszek ten szary
Co pięknie śpiewa
Nagle się robi
Żółto-czerwony...
Ale, o rety!
Zielone wrony
Kraczą na płocie
Całym w kropeczki.
Chmury różowe
Z nich pada deszczyk
I już kałuże
Rosną na drodze
Całe są teraz
W różowej wodzie...
Piesek ma łaty-
POMARAŃCZOWE!
A tam co widzę?
W moim ogrodzie
Trawa kołysze się
Fioletowa!!!
A w warzywniku
Ta złota głowa
Czy to kapusta?
No, oczywiście!
A na jabłoni
W kratkę liście
Na gruszy w plamki
Na śliwie w kropki.

Patrz, tam pokrzywy
Niczym stokrotki...
Chodź, popatrz ze mną
Tęczowy malarz
Puszcza mi „oko”
I krzyczy:
Wybacz mi te kolory
I nieco dziwne, powiedzmy wzory
Ale rozlałem
Kubel z farbami
I teraz mam tu
Kram z kolorami.
Dzieło powstało
Czysta abstrakcja
Lecz niebanalna
To dekoracja...
A mówiąc prościej
Tak między nami
Nie jestem jako malarz
Uznany.
I patrz co robi
Chlusnął kroplami
Nurka dał, zobacz
Pod obłoczkami...
Spojrzałam w okno
Ciekawa sprawa
Nieżyły się widok
Oczom przedstawia...
Barw cała gama
Leci na drzewa...
Ptaszek ten szary
Co pięknie śpiewa
Nagle się robi
Żółto-czerwony...

O Krzysiu

Pewien Krzyś był z tego znany
 Że był w lesie ...zakochany.
 Ciągle tylko męczył bliskich
 Mówiąc prawdę od kołyski
 By do lasu iść, bo przecież
 W lesie pięknie jest. No wiecie.
 Zachwycali go poziomki
 Jagód słodkość, mrówcze domki
 Drzew bogactwo, jeże, ptaki
 Lisy oraz inne ssaki.
 A najbardziej kochał...grzyby!
 Bo to grzybiarz był prawdziwy.
 Raz zdarzyła się przygoda
 Gdy to mówię drży mi broda
 To z przejęcia, bo Krzyś owy
 Na polanie złożył głowę
 I rzekł sennie: Spocznię chwilę
 Szumem lasu czas umilę
 Potem pójdę prostą drogą
 Aż do domu. Daję słowo.
 Zasnął i spał smacznie, słodko
 Bo nie wiedział co go spotka...
 Lecz gdy zbudził się – słuchajcie
 Rzecz się działa niczym w bajce:
 Otóż przed nim w całej gali
 Grzybni woje równo stali
 A na środku, na brunatno
 Grzyb, no wiecie, łatwo zgadnąć.
 Krzyś się zdziwił niesłuchanie:
 Król?
 Borowik?
 Na polanie?
 A król lasu rzekł te słowa:
 -Ciezszy mnie twoja osoba.
 Wiem od rydzy i sitarzy

Że chcesz stać na lasu straży
 I opieńki cię chwaliły
 „Miły, dobry” tak mówiły.
 Nawet kozłarz, ten czerwony
 Rzekł: „Dla lasu on stworzony”.
 A poza tem leśne ssaki
 Też przyjazne dają znaki
 Więc wnioskuje żeś tu znany
 I w dodatku też lubiany.
 Zatem myślę, że z mej woli
 By lud leśny zadowolić
 Ty leśniczym będziesz chyba
 Z namaszczenia króla. Grzyba.
 Krzyś rzekł cicho: Jaśnie Panie
 Powiem krótko – niech się stanie.
 I rozległy się fanfary
 -To jest wybór doskonały!
 Teraz dar dostaniesz taki
 Kosz z grzybami. W nim kozłaki,
 Kurki, gąski, borowiki
 I pomniejsze leśne smyki.
 Z tym koszykiem idź do domu
 Tylko nie mów nic nikomu.
 Pobiegł Krzyś na skróty nawet
 Już miał w domu zdawać sprawę
 Lecz głos król słyszał-zatem
 Jakoś zbył tam mamę, tatę
 Którzy znosząc krzyk, och dziki
 Podziwiali borowiki...
 Krzyś wypełnił króla rozkaz
 I strażnikiem lasu został.
 Ja historię tę słyszałam
 I dziś wam opowiedziałam
 Zdradził mi ją Krzyś z wąsami
 Ten co usnął pod drzewami.

Konik na biegunach

Na strychu u mego dziadunia
Spotkałem kiedyś... konia na biegunach.
Stał w kącie. Łeb spuszczone.
Oczka łezką zaszklone
Grzywa całkiem zmierzwiona
I bieguny zniszczone.
- Co ci brachu?-szepnąłem
On chrapami zaruszał.
- Ciężkie życie na strychu
Tam wrywa się dusza-
I za okno ukradkiem
Spojrzał konik stroskany
Westchnął głośno, żałośnie
-Nic się nie martw , kochany.
Zaraz razem ruszamy
Poprzez dróżki i drogi
Tylko najpierw pokonamy
Tamte strome schody.
Stoi konik w ogrodzie
Wiatr mu grzywę tarnosi
Oczy lśnią, sierść się błyszczy
On szczęśliwy, tak prosi:
- Siadaj szybko, ruszamy
Zobacz świat się uśmiecha
Siadaj szybko, bo przecież
Tam przygoda nas czeka.

I pędzimy. Spod biegun
Piasek sypie się złoty
Już w oddali zostają
Domy, sady i płoty...
Może razem zwiedzimy
Rajskie sady, ogrody
Napijemy się ze źródeł
Czarodziejskiej wody?
Może razem dogonimy
Wiatr co pędzi chmury?
Może też pocwałużemy
Aż pod Szklane Góry?
Trzymam mocno grzywę miękką:
- Hej koniu, galopem
Teraz pędźmy, odpoczniemy
Tylko trochę. Potem.
Czuję ciepło jego sierści
Słyszę oddech konia...
Skądś się nagle pojawiła
Nocka rozgwieżdżona.
Mocno trzymam jego szyję
W grzywę wplotłem dłońie
- Jutro razem popędzimy
Tam , gdzie słońce płonie.
Zarzał konik, grzebnał w piasku
I zasnął zmęczony...
Jutro znów pocwałużemy
Wiatr nas nie dogoni...

Kłopoty z „er”

Maszeruje lasem Echo
Gdzie się włóczy?
Na co? Po co?
Wyszło z domu wcześniej rano
Wraca za to...
Późną nocą.
Nosek ma umorusany
Oczka senne, przymrużone
Trochę jest naburmuszone
I kapryśne...
Jak to one.
-Co ci Echo?
Szepnij słówko
Co robiłeś przez dzień cały?
Opowiadaj
Przecież jesteś
Mówcą znanym, doskonałym.
-Nic nie powiem.
Nie mam czasu
No i nie mam też humoru
Jak się upię
To nie powiem
Nic nie powiem
No, do wtorku.
- Och, nie gniewaj się od razu
Rozchmurz buzię
W piegach złotych.
- Nie lozchmużę
Nawet nie płoś
Bo ja nie mam tej, ochoty.

Zlesztą jestem zagniewane
Złe okludnie
Zatłokane
Bo zgybiłem jedna głoskę
I kłopoty mulowane.
Jak odpowiem, gdy wołają
Mówię tlaktol albo tlawa
Takie ze mnie Echo malne
Tak się ta lysuje splawa.
Ależ Echo przegoń dąsy
Z głoską „er” tak właśnie bywa
Że u jednych jest przed czasem
A u innych jest leniwa.
Ale powiem ci coś słuchaj
Porzuć nerwy i frustracje
Rozpocniemy jeszcze dzisiaj
Intensywną edukację.
Będiesz ćwiczyć i trenować
Z wytrwałością, co dzień, stale
Aż pewnego dnia usłyszysz
Głoskę „er”. No, słowo daję.
Posłuchało Echo rady
Rankiem z domu się wymyka
I nad rzeczką rozpoczyna
Zestaw ćwiczeń dla języka.
Minał kwartał. Trochę dłużej.
Echo krzyczy na las cały:
Hej słuchajcie mali, duzi
Jestem mówcą doskonałym:
Krawiec, krowa, kierownica
Moja głoska „er” zachwyca
Rybka, trawa, traktor, kier
Wyćwiczyłem głoskę „er”.

Kłopoty pająka

W pajęczynie pająk siedzi i się strasznie nad czymś biedzi:

-Czym się martwisz tak mój kumie?

- Kto pająka dziś zrozumie? Kto pocieszy pajęczaka?

Bieda u mnie, bieda taka!

-Ale co ci? Zdradź twe smutki.

-Ja nieszczęsny, ja malutki...

-Tylko stękasz. Powiesz wreszcie?

-Już ci mówię...

-No, nareszcie.

-Gospodyni tą przyczyną, że tak siedzę z kwaśną miną.

-Lecz dlaczego? Co zrobiła?

-Miotłą domek mój zniszczyła. Właśnie trzy tłuściutkie muszki już by wpadły w me paluszki, a do tego komar taaaaki. Smaczny i nie byle jaki! A tu nagle? Co za strata! Miotła w prawo, w lewo lata i rozpruwa moje nitki...

- To występek bardzo brzydki.

-To występek??!! To przestępstwo!!!

- Więc do dzieła. Gdzie twe męstwo? Pokaż pazur, bądź bojowy. Pozbądź się tej białogłowy. Gdzie kobiety i pająki- tam i wrza-ski...

-Są wyjątki. Gospodyni moja właśnie z pająkami wszczyna waś-nie. Walczy miotłą, ścierką...

-Rety!! To masz problem.

-No, niestety. W brzuszku burczy, głos się łamie. Znow przepadło mi śniadanie, a i obiad jest niepewny...

-Och, mój kumie wszak masz krewnych. Porzuć dom ten niegoś-cinny i wraz ze mną wybierz inny. Tam na strychu wszystko moje. Mam i kuchnię i pokoje. Wszędzie wisi tiul pajęczy.

- Gospodyni cię nie męczy?

- Mam ja sposób na kobietę.

- Jaki powiedz?

- Więc w sekrecie zdradzę- wynająłem jeden pokój szarej myszce i mam spokój.

Pyszalek

Kogut władca podwórka
Świata się ogłosił.
Pióra ubrał błyszczące
I z gracją je nosił.

Złote włożył ostrogi.
I grzebień czerwony.
- Do rządzenia jestem, wierzcie
Wybitnie stworzony.

Kto wśród drobiu mi dorówna
Wdziękiem i posturą.
Ja kogutem jestem z klasą
Nie zaś zwykłą kurą.

Drób swym władcą mnie obierze.
Choć sam tego nie wie.
Zamiast bowiem słuchać piania.
Za robactwem grzebie.

Cóż! Prostactwo! Kury, kaczki
Zamiast bić mi brawa
Tylko gdaczą lub gęgają
Trudna z nimi sprawa.

I tak wołał godzinami:
- Hej wiejskie podwórze.
Jam generał! Jam admirał!
Słuchać mózdzki kurze.
W końcu Azor nie wytrzymał
Tej mowy zbyt głośnej
Złapał śmiałka i co nieco
Oskubał przy sośnie.

Piękne pióra, te z ogona
Wiatr rozwiął po drodze
- O ja biedny, ja nieszczęśny
Po mojej urodzie.

Zniknął kogut gdzieś w kurniku
Siedzi jak za karę
Z generała pies uczynił
Kogut- ofiarę.

Czy to tylko w piórach jego
Cała pycha tkwiła
Tego nie wiem, lecz się nagle
Jakoś ulotniła.

Gdy pojawił się wśród drobiu.
Wielce był skruszony.
Kłaniał wszystkim się uprzejmie
Kogut odmieniony.

Sierpniowe granie

Księżyc okrągły jak bochen chleba
Wtoczył się nagle na środek nieba
Spojrzał na ziemię i krzyknął basem:
- Czy wy tam sobie nie śpicie czasem?

Zerwał się świerszczy tabun spłoszony
I każdy patrzy nieco speszony
Skrzypeczki stroić! Muchy przypinać!
Za chwilę koncert się rozpoczyna.

Żaby w szuwarach ćwiczą swe nuty:
- Będziemy kumkać za pół minuty.
Jeszcze trzy takty. Och, bardzo chcemy
Wypaść bez gafy. Więc trenujemy.

Sowy z powagą przysiadły społem:
- Jesteśmy bardzo zgranym zespołem.
Pohukujemy, aż drży powietrze
I w tym jesteśmy tutaj najlepsze.

Zacni artyści zajmują miejsca.
W tle świerszczykowa stoi orkiestra.
U góry sowy, poważne miny
Z przodu chór żabek na scenie z trzciny.

Spogląda księżyc, już koncert blisko.
- no jak tam mali? Gotowe wszystko?
Więc ja zapraszam na letnie granie.
Państwa prosimy zaś o słuchanie.

Batutę ujął i znak wykonał
Wnet cała łąka zniknęła w tonach.
Rozległ się koncert „Sierpniowe granie”
Na skrzypce, sowy i żab kumkanie.

I tylko szkoda, że nie ma bisów
Więc już nad ranem koniec popisów.
Ale ja karnet mam na to granie
Bowiem nad rzeką moje mieszkanie.

Straszne marzenie

Kiedy jeszcze byłem
Takim małym chłopakiem
To marzyłem
Żeby zostać
Bardzo dzielny strażakiem.

Hełm założyć na głowę
I guzki mieć lśniące
Już, już widzę
Ten podziw
Oczy dziewczyn błyszczące....

Mundur włożyć pachnący
Z wyciem syren wyruszyć
No, czyż takim marzeniem
Człek
Nie może się wzruszyć?

Pewnej nocy usnąłem
I zostałem... strażakiem
Nagle! Sygnał!
Och, pożar!
Będę teraz chojrakiem
I pokażę jak strażak
Dzielnie w akcji się stara
Niech nie myślą
Że ze mnie
Jest tam jakaś... ofiara.

Pod mi oczy zalewa
Dym mnie szczypie szalenie
Czy to koszmar?
Pomyłka?
Nie, to moje marzenie.
Ogień kęsa jak wariat
Zewsząd mnie już otacza
Ni wiedziałem
Naprawdę
Jaka ciężka to praca!

Sypią się iskier snopy
Dym się wdziera w me nozdrza
W tych warunkach
Strażakiem
Być do prawdy
Nie można.

Obudziłem się. Szczęście!
Co za ulga
Że śniłem.
Z tym strażakiem
Przepraszam
Chyba jednak
Przesadziłem.
Ale żeby przypadkiem
Nie zwątpić
W honor chłopaków
To zostanę...
Uwierzcie- komendantem strażaków.

Kolorów burza

Po tęczowej drodze, co lśni ponad łąką
Spaceruje w kaloszach zachwycone słońko.
Kolorowe kałuże pod butami chlupoczą
I na świat barwne krople jak perełki się toczą

Jeśli spadną czerwone, to w ogrodzie, wśród liści
W mig pojawi się rubin i czereśni i liści.
Jeszcze w lesie, gdzieś tam zaczerwieni się słońko
I cudownie i słodko las zapachnie poziomką.

Jeśli spadną zielone, to utoną w nich zioła
Traw gęstwina zaszumi i o jeszcze zawoła.
Potem drobne listeczki na paprociach utkane
Opowiedzą historie w starym lesie słyszane.

Jeśli spadną te żółte, to zatańczą motyle
I się łąka zazłoci choć na moment, na chwilę.
I kaczeńce puszyste rozpanoszą się wszędzie
Jeśli spadną te żółte to naprawdę tak będzie.

Jeśli słońko zaś strąci kropli sto, albo więcej
To świat będzie jak kwiaty na twej barwnej sukience.
Zachwycone słońeczko tupie nóżką w kałuże
I sprowadza na ziemię letnie, tęczowe burze.

Śmieje się słońce z nieba, chlapie wodą na pole
A wśród zboża już kwitną maki, jak parasole....
Ale tęcz już blednie, wysychają kałuże....
Szkoda, że barwna burza nie potrwała ciut dłużej.

Czas dla dzieci

Nie mów
Że nie masz czasu
Pójść ze mną świtem do lasu...
Nie mów
Że szkoda zachodu
By szukać tajemnic ogrodu...
Nie mów
Że wodę mam w kranie
Tylko chodź
Zmoczyć ubranie
W strumyku, co pędzi z łoskotem...
I nie mów
Pójdziemy tam potem.
Bo dla mnie
Ważne jest, aby
Z tobą podglądać żaby
Z tobą przez łąki się skradać
Soczyste poziomki zjadać
I siedzieć na ciepłej ziemi
I grzać się tysiącem promieni
I słuchać bajek, bo wietrzyk
Tysiące zna opowieści.

Niech stoją brudne talerze
Niech leżą koszule nieświeże
Nieobejrzany film leci
To czas wyłącznie dla dzieci.

Więc chodźmy, gdzie oczy poniosą
Po rosie, bez butów, boso
Niech ścieżka prowadzi nas kręta
A ja się nauczę. Spamiętam.
Kolory. Zapachy. Zachwyty.
Świat wokół na nowo odkryty.

Gdy nagle, jak w bajce prawie
Pызaty księżyc się zjawi
Zapali gwiazdek tysiące
I świerszcze rozpoczną koncert
My razem wrócimy drogą
Ty ze mną i ja mam z tobą.

Mała

Mój nieznośnie starszy brat
 Ciągle do mnie mówi tak:
 Mała zmykaj!
 Mała z drogi!
 Mała, włazisz mi pod nogi!
 Mała przynieś!
 Podaj!
 Sio!
 Czy ja jestem mała?
 O!!!
 Patrzcie! Nogi całkiem długie
 Rączki- taaaakie
 Palce chude
 Już mam metr i trochę jeszcze
 W stare spodnie się nie mieszczę...
 Więc, gdy mnie zawoła brat
 To mu powiem
 Wiecie jak?
 Ja już wcale nie jestem mała
 Ja się czuję dorosła, wspaniała
 Ja się czuję na lat jedenaście...
 Tak mu powiem
 Uwierzcie
 Tak właśnie.
 Jeszcze dodam, że wpadłam w depresję
 Życie małej jest po prostu bolesne...

Ale cicho, bo tatuś coś woła
 Gdzie mój skarbek? Gdzie córcia wesola?
 Gdzie jest moja malutka pchełeczka?
 Taka mała? To ja. Ja, Juleczka.
 Może małą być czasem nie jest źle
 Hej, tatusiu szukasz właśnie mnie.

Biały świat

Nocą puszysty śnieżek spadł
I teraz świat wygląda tak...
Białe czapy na drzewach
Biały kruk... chyba śpiewa
Białe płoty przy drodze
Biały na jednej nodze
Strach, co zaspął. Obdarty.
Białe sanki i narty.
Nawet koty są białe
I te duże i małe
I po dachach bielutkich
Tak jak wata mięciutkich
Spacerują dachowce...
Wyglądają, jak owce.
Cały świat jest jak z waty...
Taki biały, puchaty
Taki miękki... Więc może
Białe buty założę
Biały szalik i czapę
Wezmę mamę i tatę
Tak przedstawię im sprawę:
Czas na białą zabawę.

Krosta na nosie

O nieszczęsny mój losie!
Urosła mi krosta na nosie...
Nie każdy przejmie się tym zdarzeniem
Lecz mnie to martwi. Martwi szalenie.
Bo przecież wiecie, że dla kobiety
Fakt ten jest ważny. Ważny, niestety.
Co zrobić z krostą? Myślę od rana
„A daj jej spokój” radzi mi mama.
Tatuś mi mówi, że mi pasuje
A przecież ona mój wdzięk rujnuje!
Zasłonić lustra! Wyrzucić z domu!
Nie, nie pokażę się dziś nikomu.
Założę czapkę futrzaną dziadka
Lub niech okłady zrobi mi babcia
Albo owinę się wielkim szalem
I będę wzdychać głośno i z żalem
Aż się mną zajmie rodzina cała
Jak się nie zajmie będę płakała
Będę wrzeszczała, tupąła, wyła...
Lecz się rodzina nagle zjawiała.
Mama pobladła prosi z tatusiem
„Zjedz batonika mały okruszek.
Taki batonik, nawet malutki
Rozgoni nawet największe smutki”.
Lecz ja nic nie chcę. Nie zjem. Nie ruszę.
Bo ja po prostu cierpię katusze...
Lecz nagle... Co to? Bez krosty nosek
Gładziutki... czysty... Dzięki ci, losie...
Więc z tej radości, to jasna sprawa
Już nie musicie mnie więcej błagać
Teraz mam humor- tak na sto dwa
Zjem ten batonik, a nawet dwa...

Męski świat

Dziadek rzekł kiedyś: Posłuchaj rad
Jak wejść w niezwykły męski świat.
Musisz spamiętać me mądre słowa
I gdy dorośniesz- to zastosować.

Mężczyzna to jest głowa rodziny
Zmywać talerze? To przecież kpiny!
Warzywa plewić? Ziemniaki skrobać?
Nie, to mi właśnie się nie podoba.

Nie dla nas pranie i okien mycie
Bo dla mężczyzny inne jest życie:
O! Polowania! Bizony! Dziki!
Iść z karawaną przez piach Afryki.

Zdobywać góry. Latać w przestworzach
Nurkować nawet w najgłębszych morzach
I być szeryfem z gwiazdą ze złota...
To jest dopiero męska robota!

Dalej mi dziadek sekrety zdradzał:
Uwierz, mężczyzna to właśnie władza.
Nie jak twój ojciec, mój zresztą synek
Ciągłe przy zlewie talerze myje.

Dla nas są stepy, łowy, bawoły...
„Czy Józio może tutaj pozwolić?”
Nagle nam przerwał słodki głos babci
I dziadek szybko wskoczył do kapci.

„O rany Julek-rzekł szarpiąc wąsy-
Potem rozmowę musimy skończyć
Bo zapomniałem obrać ziemniaki.
Babcia kazała. Ot i los taki.”

Nie słuchać kobiet, no na to zgoda
Ale ziemniaki ja będę skrobać???
Ależ okropny ten męski świat
Dobrze, że ja mam osiem lat.

